

Týždeň od 5. do 11. novembra

MISIA – MOTIVÁCIA A PRÍPRAVA

TEXTY NA TENTO TÝŽDEŇ

Luk 24,1–12; Luk 24,36–49; Sk 1,12–26; Heb 10,24.25; Sk 2,1–41; 1Kor 11,1

ÚVODNÝ TEXT

Toto sú moje slová, ktoré som vám povedal, kým som bol ešte s vami: Musí sa vyplniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, Prorokoch a Žalmoch. (Luk 24,44)

Pavol napísal Filipanom: „¹⁵Niektorí síce hlásajú Krista zo závidosti a nevraživosti, ale iní s dobrým úmyslom. ¹⁶Jedni to robia z lásky, lebo vedia, že som tu na obranu evanjelia, ¹⁷iní však ohlasujú Krista z neznášanlivosti, nie úprimne, lebo si myslia, že mi v mojich putách spôsobia súženie. ¹⁸Čo na tom! Len nech sa akýmkoľvek spôsobom, či naoko, alebo úprimne, zvestuje Kristus. Z toho sa radujem a aj sa budem radovať.“ (Fil 1,15–18)

To sú veľmi silné slová! Pavlovi bolo jedno, či sa Kristus káže „naoko, alebo úprimne“ – dôležité bolo len to, že sa káže. Na tom Pavlovi záležalo najviac. V ideálnom prípade by však naše pohnútky kázať Krista, konať misiu a oslovovať druhých dobrou správou mali byť motivované láskou a pravdou. V žiadanom prípade by našou pohnútkou nemali byť sebecké ambície, záviť alebo prehlbovanie konfliktu.

Čo by malo byť našou motiváciou kázať Krista? Ako sa na túto úlohu môžeme pripraviť?

Tento týždeň sa pozrieme na niektoré udalosti v ranej cirkvi, ktoré nám môžu slúžiť ako usmernenie v súvislosti s motiváciou misijne pracovať.

OSNOVA LEKCIE

V tejto lekcii sa bližšie pozrieme na život a misijnú prácu prvotnej cirkvi, teda na prvú generáciu kresťanov, Ježišových nasledovníkov. Pasáže vybrané z dvoch Lukášových spisov (evanjelium a kniha Skutky) ukazujú, čo motivovalo prvých kresťanov, aby sa delili o svoju vieru a aktívne sa zapojili do misijnej úlohy.

- Luk 24,1–12: Silná osobná skúsenosť (nedeľa)
- Luk 24,36–49: Pochopenie spoľahlivej biblickej správy (pondelok)
- Sk 1,12–26: Poverenie samotným Ježišom (utorok)
- Sk 2,1–4.36: Túžba predstaviť druhým Krista (streda)
- Sk 2,41–47: Život v spoločenstve „učeníkov“ (štvrtok)

ZDIEĽANIE DOBREJ SPRÁVY

⁵Ženy sa preľakli a sklonili tváre k zemi. Ale muži im povedali: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? ⁶Niet ho tu, bol vzkriesený. Spomeňte si, ako vám hovoril, keď bol ešte v Galilei: ⁷Syn človeka musí byť vydaný do rúk hriešnikom a ukrižovaný, ale tretieho dňa musí vstať z mŕtvych.“ ⁸Tu si spomenuli na jeho slová, ⁹vrátili sa od hrobu a všetko porozprávali Jedenástim a všetkým ostatným. ¹⁰Bola to Mária Magdaléna, Jana a Mária Jakubova a s nimi aj ostatné, ktoré to rozprávali apoštolom. ¹¹Ale tým sa zdali tieto slová ako blúznenie a neverili im. ¹²No Peter vstal a bežal k hrobu. Keď sa nahol, videl tam len plachty. Odišiel domov s úžasom nad tým, čo sa to stalo. (Luk 24,5–12)

Uvažuj o texte Luk 24,1–12. Aká bola reakcia tých, ktorí počuli o zmŕtvychvstalom Kristovi?

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

V nedeľu skoro ráno sa podľa Lukáša zišlo pri hrobe niekoľko žien, ktoré mali so sebou voňavé oleje (Luk 24,1). Je teda veľmi pravdepodobné, že sa na začiatku nového týždňa chystali postarať o Ježišovo telo. Očakávali, že nájdu zapečatenú hrobku. Namiesto toho však objavili len prázdny hrob. Zostali zaskočené. Ich prekvapenie zosilnelo, keď sa pri nich zrazu objavili dvaja muži v bielom oblečení. Títo poslovia mali pre ženy dôležitú správu. Pripomenuli im Ježišove predchádzajúce slová a potvrdili, že Kristus skutočne vstal, ako o tom počas svojej služby opakovaně hovoril. Rozradostnené z tejto správy sa rýchlo vybrali na miesto, kde sa zdržiavali učeníci a mnohí ďalší Ježišovi nasledovníci. Nadšene im začali rozprávať, čo videli a počuli. Svoju radosť nedokázali ovládnuť. To znamená, že sa s ostatnými „museli“ podeliť o to, čo sa dozvedeli o Kristovi. Asi si nevieme úplne predstaviť nadšenie, ktoré sa zmocnilo týchto žien. Zažili úžasnú skúsenosť, ktorá ich určite naplnila úžasom. Učeníci však nazvali ich skúsenosť „blúznením“ a neverili im. Peter si nebol istý, či ženám veriť alebo nie, a tak bežal k hrobu, aby sa na vlastné oči presvedčil o pravdivosti ich svedectva.

Podobne ako Peter, aj my často váhame, či prijať nejakú správu, ktorú priniesol niekto iný. Hoci Peter si ženy pozorne vypočul, o ich skúsenosti mohol začať hovoriť až neskôr. Najprv sa presvedčil len o prázdnom hrobe. A ako zaznamenal Lukáš: „Odišiel domov s úžasom nad tým, čo sa to stalo.“ (Luk 24,12) Petrova skúsenosť pri hrobe sa však líšila od skúsenosti žien.

Hneď ako sa ženy dozvedeli správu o Ježišovom zmŕtvychvstání, chceli sa o ňu podeliť s ostatnými. Niet väčšej motivácie pre misiu, ako túžba dať druhým vedieť, čo pre nás vykonal Ježiš.

Aby sme mohli druhým hovoriť o láskavom Bohu, potrebujeme s Ním prežiť osobnú skúsenosť. Naša túžba podeliť sa s ostatnými o to, čo tak milujeme, musí byť kľúčovou súčasťou našej motivácie zapojiť sa do misie. Ved' napokon, nedá sa zdieľať to, čo sami nemáme.

- Aké sú tvoje skúsenosti s prežívaním reality Boha a Jeho lásky? V čom sú pre teba tieto skúsenosti dôležité? Ako ťa motivujú na vydávanie svedectva o dobrej správe?

APLIKÁCIA

PROROCKÝ ZÁKLAD

⁴⁴Potom im hovoril: „Toto sú moje slová, ktoré som vám povedal, kým som bol ešte s vami: Musí sa vyplniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, Prorokoch a Žalmoch.“ ⁴⁵Vtedy im otvoril myseľ, aby chápali Písma, ⁴⁶a povedal im: „Tak je napísané, že Kristus bude trpieť, tretieho dňa vstane z mŕtvych ⁴⁷a v jeho mene sa bude všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov. ⁴⁸Vy ste toho svedkami. ⁴⁹Hľa, ja na vás zosielať, čo slúbil môj Otec. Vy však zostaňte v meste, kým nebudete zahalení mocou z výsosti.“ (Luk 24,44–49)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Prečítaj si text Luk 24,36–49. Čo bolo pre učeníkov kľúčové pri stretnutí so vzkrieseným Kristom?

Je zaujímavé, že učeníci najprv neverili zo *strachu*. Potom, keď videli Ježiša a boli uistení, že je skutočne nažive, neverili od *radosti* (Luk 24,41). Mal si niekedy pocit, že niečo bolo až príliš dobré na to, aby to bola pravda? Takúto skúsenosť mali aj učeníci.

Jediná, osamotená skúsenosť by však učeníkom veľmi pravdepodobne nestačila. Časom by sila zážitku vyprchala. Zabudli by, alebo by možno začali pochybovať. Áno, Ježiš im ukázal svoje jazvy a jedol s nimi rybu. Ani to by však nebolo dosť. Dôležité bolo, že upriamil ich pozornosť na Písmo a ukázal im prorocký základ svojho diela a svojej služby. Tento moment bol najdôležitejší. Bez ohľadu na to, akú veľkú skúsenosť učeníci prežili, Ježišovi išlo hlavne o to, aby bola ich viera založená na Božom slove (Luk 24,44).

Božie slovo je pre nás veľkou motiváciou na vydávanie svedectva. Ježiš vedel, že ak má byť skúsenosť učeníkov pevná, potrebujú jasne pochopiť, prečo musel zomrieť a čo znamenalo Jeho vzkriesenie. Učeníci potrebovali pochopiť, že Božie kráľovstvo nie je politickým útvarom a že v ňom ide predovšetkým o riešenie hriechu a víťazstva Krista nad smrťou. Podstatou evanjelia nebolo dosiahnutie politickej suverenity Izraela. Dobrá správa zjavuje Kristovo víťazstvo nad satanom a vyjadruje zaslúbenie, že jedného dňa bude zničené všetko zlo na svete, že zem bude stvorená nanovo a že Boh bude uprostred svojho ľudu. „Vtedy im otvoril myseľ“ (Luk 24,45), aby mohli pochopiť pravdy, o ktoré sa mali podeliť so svetom.

Naša skúsenosť s Ježišom musí stáť na základoch Božieho slova, ktorého súčasťou sú aj proroctvá ukazujúce na prvý a druhý Kristov príchod. Keď tieto pravdy pochopíme a stanú sa súčasťou nášho života, upriamime svoju pozornosť na konanie diela, na ktoré nás Boh povolal.

APLIKÁCIA

- Vychádza tvoja viera z proroctiev, ktoré poukazujú na Krista a na Jeho príchod? Ako sa to prejavuje? Prečo potrebujeme byť zakotvení v Božom slove? Prečo je správne pochopenie proroctiev dôležité pre konanie misie?

ČAKANIE A POSLANIE

¹²Potom sa vrátili do Jeruzalema z vrchu, ktorý sa volá Olivový a je blízko Jeruzalema, vo vzdialenosti sobotnej cesty. ¹³Keď ta prišli, vystúpili do hornej siene, kde sa zdržiavali Peter, Ján, Jakub, Ondrej, Filip, Tomáš, Bartolomej, Matúš, Jakub Alfejev, Šimon Horlivec a Júda Jakubov. ¹⁴Všetci títo jednomyseľne a vytrvalo zotrúvali v modlitbách spolu so ženami, s Máriou, Ježišovou matkou a s jeho bratmi. (Sk 1,12–14)

Lukášovo evanjelium sa končí Ježišovým nanebovstúpením (Luk 24,50–53). Táto udalosť však nie je záverom príbehu o Ježišovi. Lukáš pokračuje a píše ďalšiu knihu – Skutky apoštolov. Tesne predtým, ako Ježiš vystúpil do neba, dal učeníkom poverenie, zaslúbenie a pokyny, aby v Jeruzaleme čakali na „moc z výsosti“ (Luk 24,49; pozri tiež Sk 1,4–8).

Ježiš učeníkom prikázal, aby počkali v Jeruzaleme, kým sa nenaplní zaslúbenie od Otca. Svätý Duch mal dať učeníkom moc, aby sa stali svedkami v Jeruzaleme, Judei, Samárii a v ďalších končinách sveta.

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Prečítaj si text Sk 1,12–26. Čo robili učeníci, kým čakali na naplnenie zaslúbenia?

Ježiš dal učeníkom jasné poverenie: mali byť Jeho svedkami pre celý svet. Počas čakania sa na svoju úlohu pripravovali dvomi spôsobmi. Po prvé, spoločne zotrúvali na modlitbách. Nikto z nich nepochyboval o tom, čím ich Ježiš poveril. Každý z nich toto poverenie prijal. To ich inšpirovalo k spoločnej modlitbe. Lukáš nespomína, čo presne bolo predmetom ich modlitieb, ale je takmer isté, že sa modlili o múdrosť, silu a odvahu, aby spoločne dokázali naplniť Boží plán. V tom sú príkladom aj pre nás dnes.

To druhé, čo robili počas čakania na naplnenie zaslúbenia, bola organizačná príprava na misiu. Judáš zradil Ježiša a potom si vzal život. Tým sa medzi dvanástimi uvoľnilo jedno miesto. Učeníci sa rozhodli vybrať si pod Božím vedením náhradu. V tejto etape fungovania ranej cirkvi zohral dôležitú úlohu apoštol Peter. Nikto nenapadol jeho kroky, všetci v tom videli Božiu múdrosť. Učeníci dôverovali, že Boh koná uprostred nich. Čas čakania nebol nečinný. Učeníci sa zameriavali na prípravu na konanie misie.

Kým čakáme na vyliatie Svätého Ducha, ktorý nám pomôže dokončiť veľké Božie dielo, musíme sa zjednotiť, aby sme sa navzájom povzbudzovali (Heb 10,24.25) a modlili sa o Božieho Svätého Ducha. Zároveň by sme sa mali usilovať o zosúladenie našich priorít s tým, čo je hlavným Božím cieľom – záchrana stratených.

- Ako sa môžeš naučiť čakať na Pánov príchod a počas čakania nestratiť vieru? Ako môžeš, podľa vzoru učeníkov, čo najlepšie využiť čas pri čakaní na zoslanie Svätého Ducha?

APLIKÁCIA

„KTORÉHO STE VY UKRIŽOVALI“

¹Ked' nadišiel deň Turíc, všetci boli spolu na tom istom mieste. ²Tu sa odrazu strhol z neba hukot, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom sedeli. ³Ukázali sa im akoby ohnivé jazyky rozdelené tak, že na každom z nich spočinul jeden. ⁴Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť. ... ³⁶„Nech teda celý dom Izraela s istotou vie, že Boh toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, urobil Pánom aj Mesiášom.“ (Sk 2,1–4.36)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Skutky 2 zaznamenávajú vyliatie Svätého Ducha na Turíce. Keď sa Ježišovi nasledovníci modlili, na ich hlavách spočívali ohnivé jazyky. Poznali, že na nich zostúpila zaslúbená moc Svätého Ducha.

Prečítaj si text Sk 2,1–41. Čo sa stalo s učeníkmi v dôsledku prijatia Svätého Ducha na Turíce?

Učeníci začali hovoriť inými jazykmi, „ako im Duch dával hovoriť“ (Sk 2,4). Rozhodujúce je, že Boh zmocnil každého človeka tak, aby mohol konať službu v prospech neveriacich. Požehnanie nebolo určené pre vlastné dobro učeníkov. Nebolo požehnaním, ktoré im malo pomôcť dostať sa do neba alebo uľahčiť im medzinárodné podnikanie vďaka poznaniu cudzích jazykov. Moc od Boha dostali preto, aby mohli naplniť zverenú úlohu. Aj dnes Boh vyzýva každého zo svojich nasledovníkov, aby využil osobné dary na službu neveriacim. Áno, dostali sme dary. Výzvou pre nás je, aby sme pri misii využívali dary, ktoré sme dostali práve na oslovenie druhých.

Vyliatie Svätého Ducha malo za následok, že mnohí ľudia ľutovali svoje predchádzajúce odmietnutie Mesiáša. Niektorí z nich boli dokonca v Jeruzaleme práve v čase Jeho popravy. To, čo sa dialo, bolo naozaj pozoruhodné. Peter niektorých z nich obvinil, že ukrižovali Krista! Očividne si uvedomili následky svojho konania. Keď boli usvedčení, zvolali: „Muži a bratia, čo máme robiť?“ (Sk 2,37)

Aj oni však mohli vďaka Božej milosti dostať odpustenie. Peter im povedal: „Kajajte sa a každý z vás nech sa nechá pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha.“ (Sk 2,38)

Spoločne, v súlade so Svätým Duchom, kázali Ježišovi nasledovníci pokánie a odpustenie hriechov – dokonca aj pre tých, ktorí sa mohli priamo podieľať na ukrižovaní Ježiša! Takú veľkú moc má evanjelium. Ak by nás takáto správa nemotivovala misijne pracovať, čo iné potom? Sme povolaní šíriť evanjelium vo svete: v sebeckom, padlom, skazenom svete plnom hriešnikov. Našou úlohou nie je súdiť, našou úlohou je svedčiť o Ježišovej spásnej moci.

APLIKÁCIA

- Skutočnosť, že aj niektorí z tých, ktorí sa podieľali na Kristovej smrti, mohli byť vďaka evanjeliu zachránení, môže na nás vplývať dvomi spôsobmi: (1) môže byť povzbudením, ak máme pochybnosti, či nám môžu byť odpustené naše hriechy, a (2) môže nás povzbudzovať vydávať svedectvo druhým, bez ohľadu na to, ako vyzerá ich život.

SITUÁCIA V RANEJ CIRKVI

⁴¹Tí, čo prijali jeho slovo, boli pokrstení a v ten deň sa pridalo k nim asi tritísiť duší. ⁴²Neustále sa venovali učeniu apoštolov, bratskému spoločenstvu, lámaniu chleba a modlitbám. ⁴³Všetkých sa zmocňovala bázeň, lebo prostredníctvom apoštolov sa dialo veľa zázrakov a znamení. ⁴⁴Všetci, čo uverili, boli pospolu a mali všetko spoločné. ⁴⁵Predávali svoje pozemky a majetky a rozdeľovali z toho všetkým podľa toho, koľko kto potreboval. ⁴⁶Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a spoločne jedávali pokrm s radosťou a úprimným srdcom. ⁴⁷Chválili Boha a tešili sa priazni celého ľudu. A Pán deň čo deň pridával k ich spoločenstvu tých, ktorí mali byť spasení. (Sk 2,41–47)

Ako je v úvodnom texte (Sk 2,41–47) opísaná raná cirkev?

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

Skutky 2 sa končia krásnym obrazom toho, aká bola raná cirkev. Lukáš tu dvakrát zdôrazňuje, že sa k Ježišovým nasledovníkom „pridalo“ veľké množstvo veriacich (Sk 2,41) a že „Pán deň čo deň pridával k ich spoločenstvu tých, ktorí mali byť spasení“ (Sk 2,47). Tieto formulácie nez dôrazňujú len samotný početný rast cirkvi, ale tiež myšlienku, že títo novopokrstení ľudia sa stali rovnocennou súčasťou spoločenstva veriacich.

Hlavnou funkciou ranej kresťanskej cirkvi bolo učeníctvo. Keď sa k cirkvi pridávali noví členovia, boli „učeníkmi“ trojakým spôsobom. Zoznamovali sa s učením apoštolov a so spoločenstvom. Slová „učenie“ (náuka, inštrukcie, pravidlá) a „spoločenstvo“ sú v tomto kontexte dôležité. Kázanie apoštolov konfrontovalo bludné učenia a ponúkalo nové vysvetlenie toho, čo ľudia videli a prežívali. Nenačili sa však, ako prežívať túto novú pravdu vo svojom živote. Aplikovanie pravdy do života človeka sa dialo vo vzťahu s ostatnými veriacimi. Noví veriaci sa stávali učeníkmi nielen prostredníctvom vyučovania, ale aj prostredníctvom účasti na každodennom živote spoločenstva. To sa odohrávalo pod vedením duchovne zreých apoštolov.

Kázanie, ktoré ľuďom hovorí, čo majú robiť, ale neukazuje im, ako to majú robiť, nie je dobrým kázaním. Ale ani kázania a rôzne návody vysvetľujúce, ako žiť kresťanský život, nenahradia osobnú skúsenosť. Je dôležité, aby noví veriaci mali osobnú skúsenosť z toho, že pozorujú iných a nechajú sa inšpirovať ich príkladom. Pavol to vedel a prikázal svojim nasledovníkom, aby ho napodobňovali tak, ako on napodobňoval Ježiša (1Kor 11,1). Keď ostatnívidia teba a realitu tvojej skúsenosti s Kristom, ovplyvní to aj ich.

- Mysli na niekoho, za koho sa modlíš a túžiš, aby sa stal veriacim. Pros Boha, aby tento človek prežil osobnú skúsenosť s Ježišom.

APLIKÁCIA

VÝZVA

Komu pomáhaš, aby začal prežívať vzťah s Ježišom? Hľadaj spôsoby, ako ho priviesť do spoločenstva s inými veriacimi.

PODNETY NA ZAMYSLENIE

Naša misijná práca musí vychádzať z hlbokej lásky a vďačnosti za to, čo Ježiš urobil a robí v našich životoch. Akákoľvek iná motivácia je nesprávna. Vychádzať z Písma a byť v súlade s ním je kľúčom úspešnej evangelizácie.

„Svoj život máme spojiť s Kristovým životom tak, aby sme boli od neho celkom závislí, pretože on je *živý chlieb, ktorý zostúpil z neba* (Ján 6,51) a čerstvá voda z prameňa, ktorý nikdy nevysychá. Ak budeme o svojom Pánovi stále uvažovať a srdcom mu budeme vzdávať chválu a vďaku, náš kresťanský život bude ustavične svieži. Naša modlitba bude rozhovor s Bohom, ako keby sme sa rozprávali s priateľom. On sám nám oznámi aj skryté veci. Častejšie a radostnejšie si potom uvedomíme Kristovu prítomnosť. Srdce sa rozhorlí vedomím, že Kristus nás sprevádza životom, ako kedysi sprevádzal Enocha. Ak to kresťan skutočne prežíva, v jeho živote sa prejaví jednoduchosť, pokora, miernosť a skromnosť. Celé okolie spozná, že spoločníkom mu je Kristus a že sa učí od neho.“ (COL 129.130; KP 98)

„Kto sa stará len o seba, nerastie a neprináša ani plody. Ak si prijal Krista za svojho Spasiteľa, musíš zabúdať na seba a pomáhať iným. Rozprávaj im o Ježišovej láske a добрôte. Splň každú nevyhnutnú povinnosť. Uvažuj o problémoch iných ľudí a všetkými dostupnými prostriedkami sa snaž zachraňovať hynúcich. Keď prijmeš Ducha Kristovej nesebeckej lásky a budeš pracovať pre iných, porastieš a prinesieš ovocie. V tvojej povahe dozrejú plody Ducha, tvoja viera sa posilní, prehĺbi sa tvoje presvedčenie a tvoja láska zvrúcnie. Čoraz viac sa budeš podobáť Kristovi v tom, čo je čisté, ušľachtilé a krásne.“ (COL 67, 68; KP 46)

NÁMETY NA SPOLOČNÉ UVAŽOVANIE

1. Ako rozumiete Pavlovým slovám v Liste Filipanom o kázaní Krista z nesprávnych pohnútok (Fil 1,15–18)? Ako sa môžeme uistiť, že my sami sa nedopúšťame podobného konania?
2. Aká je vaša osobná skúsenosť s realitou Boha a Jeho lásky? Môžete na základe vlastných skúseností kázať druhým úprimne a čestne o Božej добрôte a láske? Z čoho vychádza vaše svedectvo?
3. Aká bola vaša skúsenosť s čakaním na Božiu odpoveď? Čo ste sa naučili z čakania o Bohu a o podstate viery?